Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 15/12/2018 a les 10:15

El discret encant del pop madur

Els Pets preestrenen en directe el seu darrer disc a La Mirona de Salt | La banda de Constantí relaxa els ritmes i accentua els matisos de les seves cançons | L'estrena oficial de 'Som' en directe serà aquest diumenge 16 de desembre al Gran Teatre del Liceu de Barcelona

Foto: Álvaro Sanz

['El temps ha fugit / I moro desesperat / I mai he estimat tant la vida (?)']. Amb aquests versos de l'ària "E lucevan le stelle" ["I brillaran les estrelles"] de l'òpera *Tosca* de **Giacomo Puccini** cantats pel tenor **Josep Carreras** va començar la preestrena en directe del disc *Som* (RGB Suports, 2018) d'**Els Pets** a la sala La Mirona de Salt.

Amb un escenografia impecable i elegant dissenyada per Santi Traid i David Martín, el trio de Constantí va iniciar el concert rememorant "Agost", del disc homònim editat ara ja fa gairebé cinc lustres. La banda -arropada per les guitarres de **Jordi Bastida** i **Marcel Cavallé** i els teclats de **Joan-Pau Chaves**- es va mostrar molt compacta al llarg de tot el concert; producte d'una setmana de treball intens en el mateix escenari per a pulir l'espectacle en directe.

El grup va voler recrear *Som* en directe, i va interpretar-lo -excepte "El dia que et vas trencar"- en la seva totalitat. Així doncs, sense espai per la nostàlgia, "Wittgenstein" i "La vida és molt avorrida sense el teu cos" van alternar-se amb bromes de **Lluís Gavaldà** referint-se al 'pop madur' amb el que es qualifica l'actual música d'**Els Pets**. El concert va seguir amb "La vida és bonica (però complicada)" -amb un solo de Hammond de **Chaves**?, "Mil hiverns" i la intimista "Corvus"; una cançó que neix nua, creix sonorament i acaba amb un efectiu punteig de **Falín Cáceres** al baix. A continuació va arribar el torn de la guitarrera "L'àrea petita", una de les dues úniques cançons repescades de l'anterior disc d'estudi del grup, presentada per **Gavaldà** com 'terrorisme sonor'. "Setembre" i el darrer senzill de *Som*, "No vull que t'agradi aquesta cançó", van donar pas a "El que val la pena de veritat", del disc *Fràgil* (DiscMedi, 2010).

Dedicada als presos i preses polítics, **Gavaldà** va atacar "L'exèrcit que vindrà" ['el temps s'acaba i ho volem tot'] i "Prendre mal", dues cançons inspirades pel convuls moment polític i social del país. I més cançons de *Som*: "De tant en tant" -cantada amb una flor a la mà- i "Laia", retrat costumista d'una noia afectada per una malaltia greu. La preciosa "Blue tack" va lluir amb el seu pont vocal hereu de **Brian Wilson**, i "Hospital de mar" va sonar contundent i precisa al costat de les no menys accelerades "Tantes coses a fer" i "Soroll".

Va ser el punt i final d'un concert molt mesurat que va donar pas a la tanda de bisos amb la delicada "Som", darrera cançó de l'àlbum homònim, destacable per la precisa guitarra de **Jordi Bastida**, impecable i plena de matisos al llarg de tot el concert. L'èpica "Com anar al cel i tornar" va sonar esplèndida i enèrgica sota la conducció de les baquetes de **Joan Reig**, i va destacar enmig d'una recta final que va continuar amb "Llavis nous" i? sí: "Jo vull ser rei"; l'única però justificada picada d'ullet al repertori anterior a *Sol* (DiscMedi, 1999).

Els Pets han consolidat un cançoner i -també- una posada de llarg madura i adient pels escenaris teatrals de la present gira. La propera parada serà aquest diumenge 16 de desembre al Gran Teatre del Liceu de Barcelona en el marc del Suite Festival.

Sí. A Salt, per una nit, les estrelles van brillar.